

25X1

Krigen kan hindres hvis folkene vil

Aksel Larsen om kommunisterne og kampen for freden

Marshallplanen og Atlantpagten er en uhyre sammensværgelse med det formål at forberede røverkrigen mod de socialistiske stater og at muliggøre, helst sikre yderligere udplyndring og undertrykkelse af folkene i Vesteuropa og Amerika såvel som koloniernes folkeslag, der er i færd med at rejse sig for at afkaste det imperialistiske åg. Det er en sammensværgelse mod freden, mod friheden, mod demokratiet og mod folkernes levevilkår. Det er samtidig et attentat mod Danmarks nationale selvstændighed, som er prisgivet af de samme folk, som i 1940 sluttede overenskomst med Hitler og krævede, at det danske folk skulle være loyalt og optræde korrekt overfor de fremmede tropper, »som efter overenskomst med regeringen« befandt sig her i landet!

Danmark er i en dødsens farlig situation

Denne sammensværgelse mod freden og demokratiet, dette forræderi mod Danmark har regeringen og rigsdagsflertallet meldt sig som deltagere i. Foruden de allerede nævnte følger af denne politik har det medført, at Danmark, som ellers havde mulighed for at holde sig udenfor en mulig krig, nu befinder sig i en situation, hvor det er mere end sikkert, at landet vil komme til at ligge i forreste frontlinje og blive krigshæret måske som intet andet land, hvis krigen kommer. Dette følger af Danmarks geografiske beliggenhed og den rolle, de amerikanske krigsmagere har tildelt deres østlige vasa på den nordatlantiske front: at være base og springbræt for den påtænkte angrebskrigs bombemaskiner og maritime styrker.

Regeringen og dens partnere fra Ole Bjørn Kraft til dr. Starcke ved dette, men her kun en enkelt: at forberede landet til bedst muligt at fungere som landsknoget for dollardiploterne hinsides Atlanterhavet. Det falder ikke regeringen ind at støtte fredens kræfter eller at modsætte sig imperialisternes forsøg på at lamme og ødelægge de Forenede Nationer. Det falder ikke regeringen ind at støtte kravet om forbud mod anvendelse af atomenergien til krigsformål og om ødelæggelse af alle eksisterende atom-bombelagre. Tanken om en ned-sættelse af alle magters rustninger under gensidig betryggende kontrol fylder regeringen med afsky. Og når fredensvennerne samler underskrifter på kravet om forbud mod atomvåben, anser regeringen og dens støttespartier samt disse presse det for et uønsket og uforligneligt af en kriminel handling — for regeringen gør nemlig noget helt andet: den forbereder sig på deltagelse i atomkrigen samtidig med at den iøvrigt optræder på kraft.

Regeringen regner i den grad en kommende atomkrig for en selv-følgelighed, at den kun bestræber sig for at berolige befolkningen med forsikringer om, at man i hvert fald vil drage omsorg for, at hvis der falder en atom bombe i hovedstaden, vil under alle omstændigheder ligene blive fundet! Det har man ladet den såkaldte civilforsvarsstyrelses medicinske konsulent, dr. med. Børge Christensen, forsikre offentligt.

Fredens kræfter er stærkere end krigens kræfter

Men fordi imperialisterne ønsker krig og forbereder krig, så er dette ikke ensbetydende med selve krigen. Fordi krigens kræfter er stærke, er det ikke givet, de er stærke nok. Fredens kræfter er endnu stærkere og kan forhindre krigen, hvis folkene vil.

Til fredens kræfter hører først og fremmest den socialistiske Sovjetunion, som var stærk nok til at knuse Hitlers nazistiske Tyskland og som altid har stået vagt om fredens sag og respekteret andre landes nationale suverænitet og folkernes selvbestemmelsesret. Til fredens kræfter hører Østeuropas folke demokratiske lande, hvis folk kender krigen og afsky den, og som kun ønsker, kun har brug for freden.

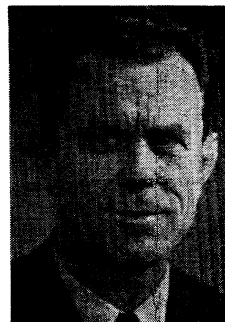
Men til fredens kræfter hører også folkemasserne i de kapitalistiske

lande og i koloniene. Hvis de organiserer deres freds vilje og aktivt går imod krigsmagterne, vil fredens kræfter få overtaget over krigens kræfter, thi, som Stalin sagde i 1927:

»For at føre krig er det ikke tilstrækkeligt, at rustningerne forberedes, at der organiseres nye koalitioner. Det er også nødvendigt at befæste baglandet i de kapitalistiske lande. Ikke et eneste kapitalistisk land kan føre en alvorlig krig uden i forvejen at forstærke sit eget bagland, uden at tømme »sine egne« arbejdere, uden at tømme »sine egne« kolonier. Derfor kommer den gradvise fascisering af de borgerlige regeringers politik.«

Den ideologiske krigsforberedelses formål

Krigsmagterne ved, at dette er rigtigt. Sideløbende med organisationen af alliancer, sideløbende med den kolde amerikanske besættelse af tidligere suveræne lande, deriblandt Danmark, sideløbende med den materielle oprustning og krigsforberedelse går derfor den ideologiske krigsforberedelse, som skal tjene til enten at vinde folkemasserne for tanken om krigen mod socialismens og demokratiets lande, eller at mistænkeliggøre kommunister og andre krigsmodstandere og dermed isolere dem eller i det mindste føre

Aksel Larsen

penge ud til militærvæsenet, hver gang der kommer våben fra Amerika, hver gang ministre og høje militærpersoner stiller til rapport i Washington, Paris eller London, forsikrer regeringen, at det altsammen sker for fredens skyld og især for at Danmark ikke skal komme i krig — mens man samtidig glæmmer som kyster, nu åbner sig udsigt til international afspænding eller når Sovjetunionen tager et nyt initiativ til fremme af fredens sag og forsvar for de Forenede Na-

Danmarks kommunistiske Parti har i dagene 3., 4. og 5. juni holdt central-komitémøde i København. På dette afdelte partiets formand Aksel Larsen om politisk beretning, hvis slutning vi her bringer. Aksel Larsen foretog desuden en indgående analyse af de europæiske socialdemokratiske modstand mod fredsbevægelsen, som denne kom til udtryk i en tale af den engelske socialdemokrat Morgan Phillips på de socialdemokratiske partiers internationale sammenslutning, Kominkos, møde i København i dagene forud for ik-mødet. Vi bringer et afsnit af denne tale i næste nummer, hvor den vil være et udmærket supplement til det ekstranummer som da følger med Land og Folk Ugeblad om atombomben.

folket på lyset, få det til at tro, at de der smeder sig i våben, de der fabrikerer atombomben, de der organiserer militæralliancerne, de der holder militærstyrker i fremmede lande, i virkeligheden er fredens varmeste venner og kun bringer ofre for at sikre freden.

Vi oplever det hele her i Danmark. Man skal vel være varsom med at tro på hjemlige verdensrekorder i denne triste henseende, men når jeg sammenligner den socialdemokratiske og borgerlige presse i Danmark (for slet ikke at tale om radiovisen) med den tilsvarende presse i andre lande, forekommer det mig, at vi herhjemme absolut har nået højdepunktet i systematisk og bevidst fortællelse af alt, hvad der kan tale til ugunst for imperialisterne i USA eller afsløre deres afskyelige hensigter. At radiovisen og regeringspressen fører an, viser kun, hvorledes denne kampagne til gunst for kapitalisme, imperialismen og krig har regeringens bevågenhed.

Magthaverne forsøger at kriminalisere fredsbevægelsen

Hver gang regering og rigsdagsflertal dyngt udleverer endnu en part af Danmarks selvstændighed til USA, sker det under forklaringer om, at man gør dette for at redde Danmark fra en værre skæbne, at bevare dets frihed og selvstændighed. Hver gang der gives

Atlantpagtpartierne foretrækker krig for fred

De, der optræder sådan, har selv i de Forenede Nationer stemt imod sovjetregeringens forslag om forbud mod atom-bomben og om nedsættelse af alle stormagternes rustninger under gensidig betryggende kontrol — og i den officielle beretning til rigsdagen kunne man ikke finde på nogen anden motivation for denne stemmeafgivning, end at man jo ikke anede noget som helst om, hvor store de forskellige magters rustninger var!

De, der optræder sådan, har den 1. marts i år i det danske folketing stemt imod et kommunistisk forslag om, at Danmark skulle henvende sig såvel til de Forenede Nationer som til de fem stormagter med forslag om, at disse optog forhandlinger om forbud mod fabrikation og anvendelse af atom- og brintbomber, om tilintetgørelse af alle lagre af sådanne bomber, om forbud mod andre massedødelæggelsesmidler, om kontrol med for-budenes overholdelse og om nedrustning under gensidig international kontrol. De stemte imod det, fordi de ikke ønsker nedrustning men oprustning, fordi de ikke ønsker atombombeforbud men atombombe-anvendelse, fordi de ikke ønsker fred men foretrækker krig.

Kommunisternes stilling

Vi kommunister har aldrig ønsket eller krævet et venneløst og forsvarsløst Danmark. Men vi har hævet og hæver, at Danmark har mulighed og bør opretholde venskabelige forbindelser med alle magter, som ikke har aggressive hensigter og som vil respektere vor nationale selvstændighed, afholde sig fra indblanding i vore indre forhold og handle med os på lighedens grundlag.

Vi har stemt imod og agter at stemme imod de love, man med falsk værbetegnelse kalder for svarslove, og mod bevillingerne til militærvæsenet,

fordi regeringens udenrigspolitik, hvoraf militærpolitiken er en del, er farlig og skadelig for Danmark, ikke tjener fredens sag, men krigen og undertrykkelsens;

fordi regeringen og rigsdagsflertallet med denne politik har forrådt og prisgivet Danmarks nationale selvstændighed og gjort det til en lydslave under en fremmed magt;

fordi denne politik er stridende mod de Forenede Nationers idé og pagt,

fordi såvel det militærvæsen, der kommanderes og general Gørtz og ligesindede, som det såkaldte hjemmenværn ikke er demokratisk men reaktionært og militaristisk ledet og opbygget, hvorfor det ikke kan mødes af folket med tryghed, ligesom det i krigstilfælde vil være endnu mindre egnet til at værne landet, end tilfældet var i 1940;

fordi dette såkaldte forsvar helt og fuldt er indordnet under de anglo-amerikanske krigsmagters planer og deres generalstabes kommando;

fordi denne oprustnings- og militariseringspolitik betyder utålelige og unødvendige byrder på det danske folk.

Kommunisterne rede til at samarbejde med alle, der vil kæmpe for freden

Vi ved, at vor mening deles af det danske folks flertal. Vi sætter os som mål at rejse folket til aktiv, organiseret kamp for freden og Danmarks frihed, for dets demokratiske rettigheder og for trygge levevilkår. Vi kender vor pligt som kommunister og agter at gå i spidsen i denne kamp, ligesom vi gik i spidsen, da det gjaldt kampen for Danmarks frihed under den tyske besættelse.

Nu som dengang er vi rede til at arbejde sammen med alle, der ligesom vi ønsker at værne freden, at genvinde Danmarks nationale selvstændighed, at forsvare friheden, som søges knægt.

Vi hilser med begejstring den hundreder af millioner omfattende internationale bevægelse Fredens Tilhængere og forpligter alle kommunister til at støtte Fredens Tilhængere i Danmark og af al magt hjælpe med ved indsamlingen af underskrifter på kravet om forbud mod atombomben.

Sejren kan vindes

Vi godkender ikke 5. kolonnens prisgivelse af Danmarks selvstændighed og dens beslutning om at indlemme Danmark i den aggressive Atlantpagt. Vi anser det for folket ret og pligt at bekæmpe denne landskadelige og folkefjendelige politik og at modsætte sig, at Danmark gøres til et amerikansk våbenarsenal og til startplads for amerikanske bombemaskiner, såvel som til at modsætte sig, at Danmarks ungdom sendes i undergangen som kanonføde til gavn for milliarder af krigshyænerne i Wall Street. Vi godkender ikke nedskæringerne, skatteplyndringerne og overenskomstdiktaterne, men agter at rejse det arbejdende danske folk til kamp herimod. Vi ved, at sejren i kampen mod krigen samtidig vil være en sejr i kampen mod nedskæring og udplyndring, og vi ved, at denne sejr kan vindes.

Flere fagforeninger støtter fredskomiteens henvendelse til Århus byråd

Byrådet slytter henvendelsen ved at at sende den til behandling i havneudvalget

Det var almindelig ventet, at henvendelsen fra Fredens Tilhængere til Århus byråd var kommet til behandling på sidste byrådsmøde. Det skete imidlertid ikke efter hvad vi erfarer skyldes det at henvendelsen er sendt til behandling i havneudvalget.

Henvendelsen, der som bekendt opfordrer byrådet til at drage omsorg for at Århus byen ikke bliver udlovsingshavn for krigsmateriel, med de deraf følgende farer for byens befolkning, er der efter vor opfattelse ingen saglig begrundelse for at overgive til behandling i havneudvalget.

Det er et spørgsmål, som det samlede byråd skal tage stilling til, og når henvendelsen ikke allerede har

været behandlet i byrådet, kan det kun skyldes et ønske om at slyde denne henvendelse længst mulig.

Det er imidlertid en dybt alvorlig sag, der angår hele byens befolkning, og da det sidste byrådsmøde kun varede 25 minutter, havde der således været udmærket tid til at behandle denne henvendelse, der netop giver udtryk for hvad der i disse dage rører sig i den århusianske befolkning.

Vi kan i denne forbindelse oplyse, at Dansk Jernbane Forbund, remisesarbejdere, på et gruppe møde har vedtaget at det tilsluttede sig fredskomiteens henvendelse, og det samme gælder murerarbejdsmændenes bestyrelse mod undtagelse af formanden, der åbenbart ikke er fredstilhænger.

Faglig enhed kan sikre freden

Ragnhild Andersen, hovedbestyrelsesmedlem i Kvindeligt Arbejderforbund, fortæller indtryk fra det faglige verdensforbunds konference

I maj 1949 holdt De samvirkende Fagforbund i Danmark generalforsamling. — På forslag af Eiler Jensen besluttede denne generalforsamling at udmelde den danske landsorganisation af Det faglige Verdensforbund, der var blevet dannet i London i september 1945 og som omfattede alle landes fagbevægelser. Vedtagelsen var dog ikke enstemmig, idet en halv snes repræsentanter stemte imod efter meget indtrængende at have advaret mod Danmarks deltagelse i det splittelsesarbejde, der her var iscenesat af Amerikas reaktionære fagforeninger. Mellem dem, der talte og stemte imod var hovedbestyrelsesmedlem i Kvindeligt Arbejderforbund, folketingsmedlem Ragnhild Andersen. — I dagene fra den 10.—24. maj i år har Det faglige Verdensforbund afholdt en stor konference i Budapest med deltagelse fra hele verden. I denne deltog Ragnhild Andersen som observatør. Hun deltog i hele konferencen og er fornylig atter vendt tilbage til Danmark. I en samtale med *Land og Folk* Ugeblad giver hun nogle glimt fra den store konference.

— Det kan naturligvis kun blive glimt, begynder Ragnhild Andersen. Konferencen var en så strålende oplevelse og en så kraftig manifestation af de enorme kræfter, der lever i den internationale fagbevægelse, at det kunne fylde flere blade at berette om dens forløb og indhold.

— Splittelsen synes altså ikke at have svækket verdensforbundet?

— Talmæssigt nej. Verdensforbundets medlemstal er vokset siden splittelsen. Af generalsekretær Saillants organisatoriske beretning fremgik, at da DFV startede i 1945, havde det 45 mill. medlemmer. Da forbundet for 10 måneder siden — altså efter at splittelsensfolkene havde udmeldt sig — var samlet til kongres i Milano, talte forbundet 70 mill. medlemmer. Ved konferencen i Budapest talte forbundet 78 mill. medlemmer, og dets medlemstal vokser stadig, hvilket ikke mindst skyldes, at adskillige enkeltorganisationer i de lande, der meldte sig ud, har søgt optagelse i FVF igen. Det gælder således også fra USA.

Hovedspørgsmålet var freden
— Hvad beskæftigede konferencen?

— Hovedspørgsmålet var kampen for freden, og det spørgsmål affødte naturligt de to andre hovedemner, nemlig spørgsmålet om kampen for arbejderklassens enhed og kampen mod arbejdsløsheden og mod de sociale forringelser.

— Konferencen mente altså, at de tre ting havde noget med hinanden at gøre?

— Ja, i høj grad. Gennem alle konferencens indlæg gik som en rød tråd, hvorledes de kapitalistiske landes regeringer nedskærer den arbejdende befolknings levestandard — bl. a. gennem en bevidst skabt arbejdsløshed — for at finansiere de vældige oprustninger, der er optakten til den krig, de bevidst tilslutter sig at kaste verden ud i. Og det fremgik også klart af indlægene, at de steder, hvor det var lykkedes at modsætte sig denne nedskæring til fordel for oprustningen, var alle de steder, hvor det var lykkedes at skabe en større eller mindre enhed i arbejder-

klassen mod nedskæringerne og mod de folk, der i dag er imperialisternes direkte agenter i arbejderklassen, og som bl. a. har tjent imperialisternes interesser ved at deltage i splittelsen af den internationale faglige enhed.

— Mærkede I noget til Ungarn og det ungarske folk under konferencen?

— Det er ikke for meget sagt, at konferencen var midtpunktet i ungarnernes liv i de dage, den varede — og det er forståeligt. De mennesker, derne havde kun eet ønske — en længsel —

fred. Men de er godt klar over, at selv om de selv har skaffet sig af med deres krigsmagere, så er faren ikke derved afvær-

fred afgøres ikke af et enkelt lands arbejderklasse — det kan kun afgøres af arbejderklassen i alle verdens lande. Derfor samlede ungarnes organisation, der mere end nogen anden samler arbejdere fra hele verden — og som bevidst går ind for fred og bedre levevilkår for arbejderklassen.

— Hvorledes viste denne interesse sig?

— Der kom stadigvæk delelegationer fra alle dele af folket for at overbringe konferencen deres hilsener. Der kom delelegationer fra arbejdspladserne, fra ungdommen, fra fagforeningerne, fra kvinderne — og fra bønderne.

— Bønderne — til en fagforeningskonference?

— Ja, det er virkelig rigtigt, skønt det lyder mærkeligt i en danskers øre. Vi er jo ikke forvænt med, at de danske bønder viser fagforeningerne særlig stor interesse — undtagen når det drejer

Fra Budapest hjemførte Ragnhild Andersen denne smukke fane, der er en gave fra de ungarske kvinder til den danske afdeling af Kvindernes demokratiske Verdensforbund

sig om at bekæmpe dem. I Ungarn findes der imidlertid ikke noget modsætningsforhold mellem landbrugerne og arbejderne. Arbejder-

kende vi, at de ungarske bønder fik jord gennem den storslåede jordreform, og derfor omfatter Ungarns arbejdende bønder arbejderbevægelsen og fagbevægelsen med stor taknemmelighed. En meget stor del af dem er jo selv fagorganiserede. Det er noget, der siger sig selv, at de landbrugere, der har opnået så store fordele ved jordreformen, ikke ønsker at miste den igen. De ved, at det ikke kan ske af andre grund, men de frygter krigen. Derfor havde de ønsket at hilse konferencen — som de ville hilse enhver bestræbelse for at sikre freden.

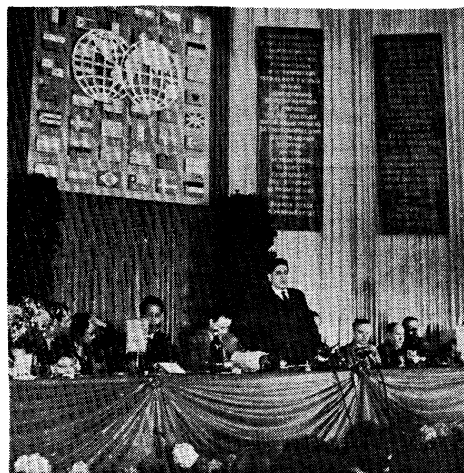
— Frægede dested — Ungarn og Budapest — ikke til gengæld konferencen?

Et lærerigt sted at holde konference

— Jo, alene den kendsgerning, at konferencen holdtes i et land, hvor folket var frit, og arbejderbefolkningen enig, hvor arbejdsløsheden var afskaffet og levestandarden stignende, gav os deltagere i konferencen en optimisme og en vished om, at problemerne kan løses. Det var også værdifuldt stadig at sammenligne beretningerne på konferencen fra de kapitalistiske lande om voksende arbejdsløshed, stigende fattigdom og krigsforberedelser med det levende, lykkelige liv i det folkedemokratiske Ungarn. Det var lærerigt at sammenligne de rystende beretninger om den stadig stigende, blodige undertrykkelse og udbytning af folkene i kolonierne med det liv i tryghed og den velstand, som man hver dag så lige udenfor konferencens dør. Det var lærerigt at kunne sanmenligne beretningerne om de stadige splittelsesarbejder, der gøres mod arbejderklassen og de faglige organisationers kampville i de kapitalistiske lande med den enhed og optimisme, der beherskede livet uden for konferencens dør.

— Enhed? De borgerlige blade — Social-Demokraten inclusive — har i den sidste tid ekscelleret i beretninger fra Ungarn om, at arbejderne gør voldsom modstand mod indførelse af akkordlønningssystemet?

— Undskyld, at jeg ler! Vi havde anledning til at besøge flere store fabrikker, og jeg talte med arbej-

Fra Det faglige Verdensforbunds møde i Budapest. På talerstolen den italienske fagforeningsleder Vittorio

derne der. De var begejstrede over overgangen til akkordlønningen. Det er nemlig ikke sådan dernede som her. Hvis arbejderne her i Danmark sætter akkordtempoet i vejret, sætter arbejdsgiverne som bekendt akkordsatserne ned, således at arbejderne som oftest ikke tjener mere ved det forsegte arbejdstempo. Dernede kommer der imod enhver forøgelse af produktionen først og fremmest den enkelte arbejder til gode og dernæst samfundet som helhed. Derfor er der en enorm produktionsstigning dernede — og en glæde over det, som vi slet ikke kender herhjemme. Herhjemme betyder stigende arbejdsledighed, bedre sociale institutioner — og f. eks. skattefrihed.

Et mærkeligt spørgsmål i Ungarn

— Skattefrihed?

— Ja, det lyder underligt for en skatteudplyndret dansker, men arbejderne betaler virkelig ikke skat. Vi besøgte det store Rakosiværk i Budapest, hvor der beskæftiges ca. 20.000 arbejdere. Jeg spurgte dem om, hvad de betalte i skat. De så helt uforstående på mig.

— Vi betaler skam ikke skat, svarede de; det gør fabriken. Kun hvis vi tjener over 1500 forint om måneden, betales en direkte skat.

— Hvad tjener en ungarsk arbejder?

— Lad mig tage et eksempel fra det fag, jeg kender: jernindustriens kvinder. Jeg talte med en kvinde på en fabrik for elektriske artikler. Hun tjente ved akkord 350 forint om ugen. Hertil har de en masse sociale fordele, der andrager ca. 38 pct. til lønnen. Det drejer sig om gratis sygekasse, lægehjælp, hospitalsophold, rekreationsophold, sommerferiehjem o.s.v. Ungarn har forøvrigt forlængst gennemført lige løn for lige arbejde for kvinderne. Men lønnen var iverigt meget varierende, især fordi man mange steder er i gang med at indføre produktionsløn. Vi traf arbejdere med timeløn, der gav 150—170 forint om ugen, andre med produktionsløn, der kunne gå helt op til 300—500 forint om ugen. Men de ungarske arbejdere har jo som nævnt en række andre fordele, der må lægges til deres løn — f. eks. skattefrihed, socialforsikring, billigt mad på virksomhederne osv.

Alle, der kan skrive, skriver under

— Men for at vende tilbage til fagkonferencen: Hvilke konkrete beslutninger traf konferencen i spørgsmålet om freden?

— Ugebladet har jo allerede bragt udtalelsen fra konferencen med opfordringen til at støtte Stockholm-appellen. Det var den vigtigste, sjældneste opgave. Konferencen vedtog desuden af alle kræfter at støtte alle dem, der i gerning kæmper for freden. Det

gælder ikke mindst havnearbejdere og andre transportarbejdere, der i en række lande, Frankrig, Italien, Belgien o. a., står i første række i kampen for freden.

— Hvordan står det til med fredsbevægelsen i det land som Ungarn — og det kan vel tages som målestok for de andre folkedemokratiske lande?

— Lad mig anføre et eksempel: Af Ungarns 9 mill. voksne indbyggere har de 7,2 mill. — eller praktisk talt alle, der overhovedet kan skrive — underskrevet fredsappellen fra Stockholm. Der er dannet fredskomiteer på de fleste arbejdspladser og i hver eneste by. — De råder faktisk på fred, hvor man kommer. De vil ingen ny krig.

En smuk gave til danske kvinder

— Hvad med kvinderne?

— Kvinderne er ikke de mindst aktive i det spørgsmål, og Kvindernes demokratiske Verdensforbund har en meget stor udbredelse i Ungarn. De overrakte mig forøvrigt en meget smuk fane, broderet på den fineste silke, på den ene side det ungarske våben og de ungarske farver, på den anden side en freedsude og ordet fred. Den skulle jeg tage med hjem som en hilsen til KDVF her i landet fra de ungarske kvinder med opfordring til også her i landet at gøre alt for at sikre freden.

— Hvordan kan vi gøre det her?

— På samme måde som i Ungarn, og som FVF's konference opfordrede alle arbejdere til: Skriv under på fredsappellen, dan freds-komiteer overalt, hvor det er muligt. — Men, som jeg sagde før, spørgsmålet om krig eller fred er ikke et spørgsmål, der alene kan afgøres af et enkelt land. Det er et internationalt spørgsmål. Og samtidig med, at vi rent nationalt sætter kræfterne ind for fred på jorden, hvor vi nu engang har vort virke, så er det af betydning, at vi holder os i kontakt med, støtter og samarbejder med den internationale organisation, der sætter alle kræfter ind for freden: Det faglige Verdensforbund.

En sort plet på den danske landsorganisation

Jeg anser det for at være en af de sorteste pletter på den danske landsorganisation, at den lod sig bruge i det splittelsesarbejde, krigens kræfter ønskede, ved — uden at spørge de danske arbejdere — at melde sig ud af verdensforbundet. Derved prøvede man at afbryde forbindelsen mellem arbejderne i øst og vest, der bevidst kæmper for at forsvare freden.

Skal freden sikres, kan det kun ske ved, at de fagorganiserede arbejdere i øst og i vest samarbejder mod imperialisternes og mod de splittelsesmænd, der går krigsmagerens vej. Freden angår nemlig os alle — uanset hvor vi bor. D. H.

Efter nationaliseringen af fabrikerne måtte lederne mange steder skiftes ud. Her har en almindelig arbejder lige modtaget udnævnelse som direktør for en større virksomhed, og han lykønsknes af sine tilfædse kammerater.